

פריסבי, אני ומה שבינינו

מאת: ענבל שלומי-שיר

אפתח בסיפור קצר על התרשמותי הראשונה ממשחק הפריסבי.
לפני כשנתיים, כאשר התלבטתי באיזה מסלול לימודים לבחור, פיזיותרפיה או חינוך גופני,
הגעתי למכללה לשם התרשמות.
קשה לי לשכוח את מראה הסטודנטים משחקים פריסבי ומשחקי נופש שונים בדשא גיל
ואותי עומדת המומה ונשבעת, שכאן לא אלמד לעולם. זו אקדמיה? זה התואר שאלמד?
אני?! האגו שלי הגיע למימדי ענק ודשא גיל, שהיה קטן מכדי להכיל את מימדיו, ננטש
לאנחות.
היום, כמעט שנתיים אחרי החוויה ה... החוויה הזו. אני מסתכלת על הלימודים בכלל
והפריסבי בפרט מנקודת מבט שונה.
יש משהו בפעילות גופנית, שקשה לי לתרגמו למילים. אנרגיה שפורצת ממך, הכל
מתגמד, וכל מה שנשאר זה אתה, צלחת הפריסבי ועוד כמה משוגעים כמוך שרצים על
הדשא.
שם שם טמונה החשיבות האמיתית של החיים, בתפיסת הצלחת טמון האושר. הפריסבי
למשך שעה שלמה הוא כל עולמם.
התאהבתי.
המשחק הזה, גם ע"פ הסרטונים בהם צפיתי, מאוד הוגן. ספורט ומוסר לפי הספר. חצי
משחק חצי תחרות.
פעילות גופנית, חברתית, האדם לא יכול לפעול לבדו, הקבוצה היא האחד והכוכבים רק
בשמים.
הרבה ריצה, גם הלב והריאה עובדים ללא הפסקה כולל ספרינטים, השתטחויות
והתרסקויות על הרצפה שמוציאים את האדרנלין והיצר החייתי ומתעלים אותם לבניית
לכידות בין האנשים. לכיף. לשמחה.
אני לא יודעת למה, אבל ספורט, הוא טעם החיים. חיי ריקים בלעדיו, הגוף שלי משווע אליו
והפריסבי? הפריסבי הפך להיות אופציה חיה וקיימת למימוש האהבה.